

kan blive for kort, og jeg synes, vi skal se på det hen ad vejen. Men når vi godt vil prøve det, skyldes det, at vi har haft så dårlige erfaringer med spørgetiden i de sidste par år. Nu prøver vi så det her, og lad os så se, om vi kan få det til at virke, og jeg vil bare appellere til, at alle er med og er aktive.

Det er klart, at det hænger også lidt sammen med, at vi har forhørt os i Norge hos oppositionen, som synes, det er meget godt. Det skal så lige siges, at det blev skudt ned for dem af os, der forhørte sig hos regeringspartierne, men det hjalp gevaldigt på vores holdning til det, da vi havde forhørt os hos oppositionen.

Så lige med hensyn til »hr.«- og »fru«-formen: Jeg kan godt høre, at hr. Nødgaard ikke er klar over, at det, jeg prøver at agitere for, er, at vi får en høflig tiltaleform til hinanden herinde. Jeg vil også sige til hr. Henning Grove, at den »hr.«- og »fru«-form faktisk er blevet en ufor-skammet form, og jeg tror, hr. Nødgaard er klar over, når han læser læserbreve, at når der står »hr.« foran, behøver han ikke at læse dem færdig, for så er det en, der helt har tabt kontenancen, der har skrevet det. Det er et udtryk for ubeherskelse i normalt dansk, det er det ikke i udlandet, men det er det altså på dansk.

Så vil jeg også lige sige, at de af os, der har været med til Nordisk Råds sessioner, ved, man altid har studset i Nordisk Råd, når danske folketingsmedlemmer har brugt »hr.«- og »fru«-formen, for den bruger man ikke i de andre lande. Man har kigget på os og spurgt: Hvad er det sket med dem? Står de nu og leger komikere deroppe? Så har vi måttet undskylde os med, at det er vi vant til, og det vil man fortsætte med i lang tid, uanset hvad der sker.

Jeg vil sige til hr. Henning Grove: Nej, jeg truer ikke med andet end at bruge den vedtagne lovlige form, for at man kan høre, hvad det er, der er galt. Jeg kan høre på hr. Jørgen Estrup, at han er helt klar over, hvad det er, jeg mener, og at han derfor også vil kæmpe et eller andet sted for, at det ikke skal gå så galt, at vi skal fortsætte med det. Den form, vi har i øjeblikket, er nemlig desværre ufor-skammet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg tror, SF's ordfører glemte at besvare det spørgsmål, fru Jette Gottlieb stillede. Det er jo rigtigt, som fru Jette Gottlieb siger, at det er to forslag, som ikke står i modsætning til hinanden. På den ene side er der et forslag om en

aktuel spørgetime, hvor vi har fået at vide fra forslagsstillerne, at det, der er det særlige ved den, er, at emnet skal være meget aktuelt, og så er der et andet forslag om en debattime, hvor det særlige er, at der er en reel debat.

De to ting står ikke i modsætning til hinanden, og da jeg er overbevist om, at både en debattime og en aktuel spørgetime vil tage tid fra forespørgslerne og vil tage tid fra de spørgsmål, der i øvrigt bliver stillet om onsdagen, synes jeg, det ville være oplagt, at SF, som udtrykker forståelse for ideen om en debattime, stemte for begge forslag. Og derfor vil jeg spørge fru Margrete Auken: Kan SF ikke stemme for begge forslag, da der ikke er noget galt med nogen af forslagene ifølge SF, og da de ikke står i modsætning til hinanden?

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Nu er det som præsidiemedlem, jeg taler: Nej, det går altså ikke! Vi kan ikke have to spørgetimer hver onsdag. Det går altså ikke, og det bliver også for kejtet, hvis vi gør det på den måde. Så lad os nu sige, at nu prøver vi det, der bliver flertal for. Min opfordring gik bare på, om man ikke kunne prøve at få det, der nu bliver vedtaget, til at virke.

Jeg vil nok sige, at jeg bliver lidt forpustet ved tanken om, at vi skal arrangere to spørgetimer hver onsdag, og derefter spørgsmål, så det stemmer vi imod. Men det var altså en opfordring til, at man ikke går fuldstændig i låste positioner i denne sag, men forholder sig lidt åbent og smidigt over for hinanden.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen der er jo netop ikke tale om to spørgetimer, og det er jo det, der er hele pointen. Det ene er netop en spørgetime, hvor man ikke har mulighed for at debattere, fordi man højst kan få ordet to gange, hvis man har stillet spørgsmålet – ellers kan man kun få ordet én gang i ét minut – og det andet er en debatmulighed. Der er netop tale om to forskellige ting, og det, der ville være det afgørende ved at have debattimen – det troede jeg var noget, vi var enige om – var, at debattimen gav mulighed for at aflaste forespørgslerne, så de mindre debatter kunne blive taget her i stedet for at blive rejst som en forespørgselsdebat.

Jeg troede, en af årsagerne til, at vi ønskede at tage denne diskussion om fornyelse, var, at vi